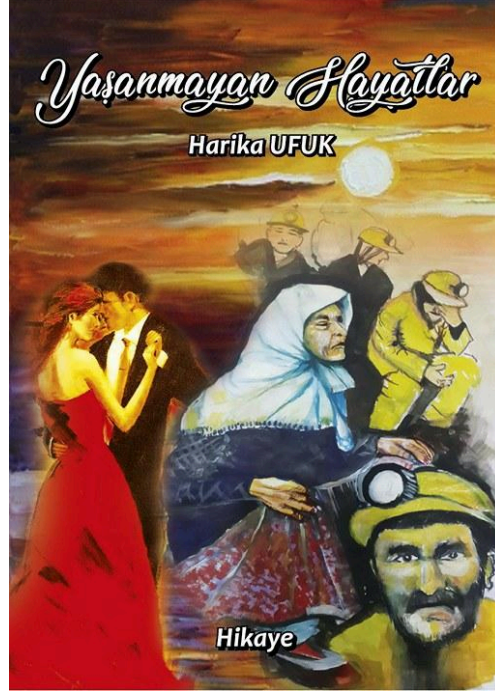

Çatlak Camlı Avize

– harikaufuk · 04 Mayıs 2026

ÇATLAK CAMLI AVİZE

Dedemden bana miras düşen evi gördüğümde biraz hayal kırıklığı yaşamıştım. Otuz yıllık köhne bir ev... Her şey eskimiş. Kapılar, dolaplar dökülüyor. Yerler karo ama öyle berbat bir durumdaydı ki! Dedem, bu evi yıllarca kiraya vermişti ama bakımıyla hiç ilgilenmemişti. Eski de olsa harap da olsa artık burası benim evimdi. Memur maaşıyla öyle güzel bir semtte ev sahibi olamazdım. Zaten o güne değin dikili bir ağacımız bile olmamıştı.

Şimdi eski de olsa başımızı sokacağımız üç oda bir salon bir apartman dairesine sahip olmuştuk. Allah rahmet eylesin. Yaşadığı dönemlerde beş kuruşluk bir hayır yapmayan dedem ölünce götüremediği mallarını biz mirasçılarına bırakmak zorunda kalmıştı hiç istemese de... Allah razı olsun. Mekânı cennet olsun. "Dünyada mekân, ahrette iman..." demişler. Biz dünyada mekâna rahmetli dedem sayesinde sahip olmuştuk. Bu dünyada birkaç ev sahibi olan dedem inşallah diğer tarafta da cennet köşklerinde oturur.

Evlendiğim günden beri kirada oturuyordum zaten... Eşimin ani ölümüyle kirayı bile zor öder duruma gelmiştim. Miras olayı da tam zamanında ortaya çıktı. Bankadan kredi çekip dedemden miras kalan evde tadilat yaptırmaya kara verdim. Çocuklarıma: "Bir an önce evin tamiratını yapıp kiranadan da kiracılıktan da kurtulalım. Ev kirası öder gibi kredi borcunu öderim, birlikte mutlu yaşayacağımız güzel bir evimiz olur." dedim.

Evi görmeye gittiğimde kiracı henüz çıkmıştı. Yöneticiyle görüşmüştüm. Mahalleye doğalgaz yeni gelmiş, apartman girişine de bağlanmış. “İsteyenler evlerine alabilirler. Bence siz de eve girmeden doğalgazı bağlatın. Biz geçen ay bağlattık. Çok büyük rahatlık vallahi! Kışa hazırlık olsun. Kemikleriniz ısınsın.” dedi yönetici...

Adam haklı yani... Madem tadilat yapılacak adamakıllı olsun, biz de önce doğalgaz tesisatından başlayalım. Malum ya önümüz kış... Hemen yöneticinin evine doğalgaz tesisatı döşeyen ustanın telefonunu aldım. Aradım, adam geldi, yöneticinin tavsiyesiyle olunca biraz da reklam olsun diye fiyatta da indirim yaptı. Hem bizden görenler de evlerine tesisatı döşetebilirlerdi.

Doğalgaz tesisatı için yerler kazıldı. Evin her yeri köstebek yuvasına döndü. Doğal gaz tesisatı döşendi, kalorifer petekleri de takıldı ama bu defa yerler iyice berbat oldu. Ailece karar aldık. “Bari parke yaptıralım. Halıdan da tasarruf ederiz.” dedik. Islak zeminlere de seramik döşettik. Banyodaki seramikler dökülüyordu. Kırık küveti söktürüp köşe banyo yaptırıldı. Böylece banyoyu da yeniledik.

Mutfak dolapları kırık dökük, lavabo çatlamış. Tezgâh da delik deşik bir görünümde... Derken mutfağı da yeniledik. Sıra boyaya geldi. Ne çektiysem boyacılardan çektim. Ahmet adlı boyacı malzeme alacağım diyerek parayı peşin aldı ve kaçtı. Telefonlarıma da cevap vermedi. Esnafın dürüstüne rastlamamak çok üzücü... Neyse ki sahtekârların sayısı az... En son bin bir zorlukla Abdullah adlı bir boyacıyı bulduk. Eli biraz ağırdı ama işi temizdi.

Bir-iki ay içinde ev oturulur hale gelmişti. Kira günümüz de dolunca yeni evimize taşındık. Çocuklarım çok mutlu oldular. Çünkü ev üç odalı olduğu için kızımın oğlumun ayrı odaları vardı artık. Her birimize birer oda düşünce salon da yaşama ve misafir kabulü için kullanacağımız tek mekân olmuştu. Yatak odası takımım yatak odasına rahatça sığmıştı. Yirmi yıldır kira evlerinde kullanmama rağmen hala sapaşağlamdı. Ufak tefek tamir işlerinden sonra kullanıma hazır hale gelmişti. Çocukların odalarını da hazır hale getirdim ama gardırop ihtiyaçları vardı. İki bez gardırop alarak şimdilik durumu kurtardık. Salon takımımız da eskiydi ama yeni kılıflar diktirerek kullanmaya karar verdik. Yüzünü değiştirmeyi düşündük ama araştırdığımızda aşağı yukarı yeni mobilyaya denk bir fiyat çıktı. En iyisi koruyucu kılıfları değiştirmektir.

Önemli olan evin tamirinin tamamlanmasıydı elbette... Mümkün olduğunca az masrafla kısa zamanda evi oturulur bir hale getirmek gerekliydi. Bankaya olan kredi borcumuz bitince yavaş yavaş eşyalarımızı da yenilerdik. Çocuklarım da anlayış gösterdiler. Eksiklerimizi zaman içinde gidermeye oy birliğiyle karar verdik.

Komşularımız da iyi insanlardı. Karşı dairede oturan Ayfer Hanım, gözü gönlü tok, iyi niyetli, çok becerikli bir ev kadınıydı. Eşi de ziraat mühendisiydi.

Ayfer Hanım iri yarı, beyaz tenli, aslen Niğdeli bir kadındı. Sarıya boyattığı modern tarzda kesilmiş

kısa saçlarıyla daima gülen yüzüyle yardımsever olmasıyla ailede hepimizin sevgisini kazandı.

Taşındığımız gün karşı komşu Ayfer Hanım lahmacun yaptırıp getirdi. Çok yorgun ve açtık. Öyle makbule geçmişti ki anlatamam. Oğlum, lahmacunun arasına ince ince dilimlenmiş domatesleri ve maydanozları yerleştirirken “Limon nerede?” diye bakınmaya başlamıştı. Ayfer Hanım gülümseyerek “Bak işte limonlar da burada Kerem...” dedi. Kızım Sena, Kerem’e “Çok ayıp!” der gibi ters ters bakmıştı. Gülüşerek yeni evimizde ilk akşam yemeğimizi yemiştik. Ayfer Hanım “Bir şeye ihtiyacınız olursa çekinmeden isteyebilirsiniz.” derken son derece içtendi. Ne kadar ince düşünceli ve kibar kadındı Ayfer Hanım...

Yan komşumuz Nurdan da saat beş sularında çay demlemiş, unlu mamullerden bir kutu kuru pasta almıştı. Bir tepsi içinde bardaklarla beraber şekere varana kadar hazırlamıştı. Tepsiyi komşunun büyük kızı Servi getirdi. Servi ince yapılı, narin, uzun boylu bir kızdı. Su yeşili gözleri zekâ fıskırıyordu adeta... Küçük kız Defne kuru pasta kutusunu mutfak masasına bırakırken gülümsedi. İnci gibi dişleri ve boncuk gibi masmavi gözleriyle bir meleği andırıyordu. “Ben azıcık sakarımdır. Bu yüzden çay tepsisini Servi ablam getirdi. Çaydanlıkla demlik de sıcak olduğu için annem getirecek birazdan...” dedi.

Az sonra Nurdan Hanım bergamotlu mis gibi çay kokularının mutfağımıza yayıldığı çaydanlık ve demlikle evimize gelmişti. Bir çay molası hepimize mutluluk vermişti. “Ev alma, komşu al.” atasözünün doğruluğunu kanıtlayan Ayfer ve Nurdan Hanımları tanıdığım için çok mutluydum. Komşuluğun değeri üzerine kısa bir sohbetten sonra Nurdan Hanım “Tepsiyle bardakları, çaydanlığı, demliği sonra alırım.” diyerek ayrıldı.

Yeni evimize yerleştiğimizde akşam olmuştu. Ufak tefek eksiklerimizi de hafta içinde tamamlarız düşüncesiyle mutfağa girdim. Akşam yemeği olarak menemen gibi kolay bir şeyler hazırlayacaktım ki kapının ziliyle irkildim. Gelen Nurdan Hanımla kızlarıydı. Bir tepsi peynirli börek ve tarhana çorbası getirmişlerdi. “Bugün çok yoruldunuz. Yemek yapmaya zamanınız olmamıştır. Akşam için iki tepsi peynirli börek yaptım. Bir koca tencere de tarhana çorbası... Kardeş payı... Yarı size, yarı bize... Atalarımız ne demişler: ‘Komşuda pişer, bize de düşer.’ Öyle değil mi?” diyerek göz kırpan Nurdan Hanım börek tepsisini mutfak tezgâhına bıraktı. Servi de bir tencere çorbayı dikkatle ocağın üstüne koydu. Teşekkür ettim.

Oğlum Kerem, böreğin kokusunu alınca mutfağa koştu. “Ne gereği vardı Nurdan Teyzeciğim!” derken gözleri börek tepsisinde çakılı kalmıştı. Servi ise Kerem’in haline gülmeye başlamıştı. Kerem, azıcık bozuldu ise de tarhana çorbasının mutfağa yayılan mis gibi kokusu her şeyi unutturmuştu ona... Sena, Kerem’i dirseğiyle dürttü. “Görgüsüzlük yapma.” diye fısıldadı kardeşinin kulağına...

Artık yeni evimizde ilk kahvaltımızı yapabiliydik, yorgun geçen gecenin sabahında... Kızıyla oğlumla baş başa üç kişilik dünyamızda ve ilk kez kendimize ait eski ama bizim için yeni evimizde doyumsuz bir

ay keyfi... Mutluluğun resmi buydu bize göre...

Kızım sohbete başladı:

-Anneciğim, internette bir avize gördüm, çok şık hem de çok ucuz... Bayıldım. Salona iki avize alsak tanesi kırk dokuz lira doksan dokuz kuruş... İkiyi yüz lira bile değil...

-Tabi canım ne demezsin! Kırk dokuz doksan dokuz olunca ucuz oluyor. Elli deseler dile de kolay olurdu. Sanki bir kuruş var da para üstü verecekler!

-E tabii ki insanları alış-veriş yapmaya özendirecek her yolu deniyorlar. Doksan dokuz hikyesi de ucuz havası yaratmak için tuzak bir fiyat...

-Anneciğim, lütfen kırma beni salonumuz daha hoş görünsün istiyorum. Yüz lira ayıramaz mısın?

-Peki kızım. Seni mi kırayım şimdi! Alalım madem...

-Canım annem, melek annem, annelerin en güzeli, en tatlısı... İnternet üzerinden de sipariş ediliyor. Bedelini kapıda kredi kartınla da deyebilirsin.

-Hadi kızım, bakıp bir model beğenelim. Sipariş edelim.

Kızımın gnl olsun diye siparişi verdim. Bir hafta sonra avizelerimiz geldi. Elektrikçi ağırdık. Adam avizenin birini taktı, diğerine baktık ki atlak... Hemen firmayı aradım. Telefona işe yeni başlamış bir hanım kız cevap verdi:

-Yavrum, biz iki çatlak camlı avize aldık ama kargodan biri çatlak ıktı.

-Hanımefendi, siz çatlak camlı avize istemişsiniz. Elbette isteğiniz üzere çatlak camlı avize gönderilmiş. İyi günlerde kullanın.

- Kızım, sen yanlış anladın. Modelin adı bu... Ama avizenin kendi atlak...

-Siz istemişsiniz hanımefendi... Çatlak diye şikyet etmeye hakkınız yok.

-Ama yavrucuğum, avize gerçekten çatlak, anladın mı atlak...

-Teyze, sen çatlak mısın? Sana laf anlatılmıyor ha! İstediğiniz ürünü yollamışız. Çatlak camlı avizeniz hayırlı uğurlu olsun.

-Hangi hayırlı uğurlusu yahu... Kırık işte avize... Çatlak değil, çatlak havası verilmiş avize istedim ben!

-Çatlak havası yerine resmen çatlak avize yollanması daha anlamlı bence... Sahte değil, gerçek çatlak... Düşün bir kere bir yanda gerçek inci, diğer yanda inci havası verilmiş boncuklar... Hangisi daha kıymetli söylesenize?

-Sen şaka mısın kızım? Orada laftan anlayan bir varsa telefona bağla; yoksa senin konuya hâkimiyetin sıfır! Seni telefona bakman için görevlendiren her kimse zerre kadar akıl yokmuş onda...

Laf anlamayan acemi kız ile uzun bir tartışmadan sonra şirket yetkilisine ulaştım. Yetkili şahıs avizenin yenisini göndermeye karar verdi. Telefona bakan hanımın bir hafta önce işe başladığını ve ürünler hakkında yeterli bilgiye sahip olmadığını söyleyerek benden özür diledi. Avizenin çatlak lambasını da değiştirdiler. Yüz liraya üç avize sahibi olduk ama telefon masrafımız da az olmadı. Her neyse... Siz siz olun çatlak camlı avize istemeyin.

Üç avize olunca ikisi salona diğeri de kızımın odasına takıldı. İngilizlerin bir atasözü vardır." Sonu iyi biten her şey iyidir." derler. Maceralı bir alışveriş sonrası evde herkes çok memnundu. Söylemeden geçemeyeceğim, salona da çok yakıştı bu çatlak camlı avize...

O sırada kızım elindeki hesap makinesiyle yanıma geldi:

-Anneciğim, avizelerin tanesi 49.99'du ya şimdi bir tane de hediye verdiler. Seni kızdırmamak için 100 lirayı üçe böldüm. 33.33... çıkıyor. Acaba diyorum çatlak camlı iki avize daha mı alsak?

Artık nasıl bir bakış fırlattıysam kızım bir anda gözden kayboldu.

Harika Ufuk